

planton de si, sed ju pli ili streĉis sin kontraŭ ĝi, des pli streĉe kaj rapide ĉirkaŭ ili la planto volvis sin.

“Ĉesu moviĝi!” Hermiona ordonis al ili. “Mi konas tiun planton — estas la Diabla Kaptilo!”

“Ho, mi ĝojas, ke ni scias la nomon, tiu ege helpas,” knaris Ron, kliniĝante dorsen, provante malhelpi, ke la planto tordiĝas ĉirkaŭ lia kolo.

“Silentu, mi provas memori, kiel mortigi ĝin!” diris Hermiona.

“Do, hastu, mi ne povas spiri!” Hari anhelis, baraktante dum ĝi volvis sin ĉirkaŭ lia brusto.

“Diabla Kaptilo, Diabla Kaptilo...kion profesorino Sproso diris? — ĝi ŝatas mallumon kaj humidecon —”

“Do faru fajron!” Hari pepis strangolate.

“Jes — kompreneble — sed ne estas ligno!” Hermiona ploris, tordpremante siajn manojn pro senespero.

“ĈU VI FRENEZAS?” Ron kriegis. “ĈU VI ESTAS SORĈISTINO AŬ NE?”

“Ho, ĝuste!” diris Hermiona, kaj ŝi eltiris sian vergon, flirtis ĝin, murmuris ion, kaj sendis kontraŭ la planto ŝprucon de la samaj kampanule bluaj flamoj, kiujn ŝi estis uzinta kontraŭ Snejp. Post sekundoj, la du knaboj sentis, ke ĝi lasis sian tenon, dum ĝi retiris sin de la lumo kaj varmo. Tordiĝante kaj draŝante, ĝi malvolvis sin de iliaj korpoj, kaj ili liberigis sin.

“Feliĉe vi bone atentis dum Herbologio, Hermiona,” diris Hari kiam li atingis la muron apud ŝi, forviŝante la ŝviton de sia frunto.

“Jes,” diris Ron, “kaj feliĉe Hari kapablas pensi dum krizo. ‘Ne estas ligno’ — *nekredeble*.”

“Jen la vojo,” diris Hari, indikante laŭ ŝtontegita pasejo, kiu estis la sola vojo antaŭen.

Krom siaj piedpaŝoj ili aŭdis nur la akvon, kiu fluetis malsupren laŭ la muroj. La pasejo deklivis malsupren, kaj rememorigis Gajngotojn al Hari. Kun malplaĉa korbato li memoris la drakojn kiuj, laŭ onidiro, gardis la ŝloskelojn en la sorĉista banko. Se ili trafus drakon, plenkreskan drakon — Norberto estis sufiĉe malfacila...

“Ĉu vi aŭdas ion?” Ron flustris.

Hari aŭskultis. Mallaŭta susurado kaj tintado ŝajne devenis de antaŭe.

“Ĉu vi supozas, ke tio estas fantomo?”

“Mi ne scias tion... la sono ŝajnas al mi kiel flugiloj.”

“Lumas antaŭe — mi vidas iun moviĝon.”

Ili atingis la finon de la pasejo kaj trovis antaŭ si brile lumatan ĉambron, kies plafono volbiĝis alte super ili. Ĝi plenis je malgrandaj juvelbrilaj birdoj, kiuj papiliumis kaj turbulis^[48] ĉie en la ĉambro. Ĉe la kontraŭa